

R. Dérioux, Čierna fľaša.

ako princípom, jeho farba a jeho tvary si podržujú schopnosť citovo-reflexívnej výpovede.

Umelei sa navzájom nielen ustavične diferencujú a rozostupujú, ale sa aj súčasne zblížujú a konformujú. V zhode s tým určitú podskupinu medzi tachistami — isteže viac mimovoľne ako vedome — naznačujú maliari taktiež radikálnej abstrakcie, ktorí utvárajú celé fantastické priestory z akýchsi mozaikovo priradovaných plôšok spravidla bez silných farebných a tvarových kontrastov. Z takýchto ušľachtilo maľovaných a rozlične adjustovaných plôch vytvoril svoj vystavený obraz napr. Roger Chastel (*1897). I Preludy (1963) Borisa Rakina sú akoby utkané z mlkvo-lesklých zlatisto-zelenastých, sivastých a čierno-matných plôškovitých substancií. Takéto obrazy nám vnukajú pocit, že žijeme azda v novom, netušenom priestore.

Vysoká výtvarná kultúra stavia na jedno z čelných miest v tradícii francúzskeho abstrakcionizmu bývalého dadaistu a účastníka prvých výstavných podujatí známych pod názvom Salon des Réalités Nouvelles, Camilla Bryena (*1907). Je to, mimochodom, teoretizujúci maliar^s a bývalý spoločník Arpov (1887—1966) a Mathieuov (*1921). V novej historickej situácii Bryen vystupuje s novou tvorbou, ktorá dočasne splýva s rozličnými ohniskami, od ktorých sa znovu a znovu emancipuje. Jeho Crinane (1953) je tachisticky vitálnou abstrakciou, realizovanou z majstrovsky odtienených harmónií v prevládajúcej modrej so šedou a sčasti aj fialovej so zelenou a prechádzajúcou v iracionálne čierne polokaligrafické znaky, rozvedené do nepravidelnej siete čiar, šmúh a uzlín — to všetko sugeruje vnímateľovi reflexy bytia, pátrajúceho po svojej